

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/27/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215182
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116215182.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, so sídlom Trnava, Beethovenova 26, IČO: 00 175 480, zastúpeného advokátskou kanceláriou: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mliekarenská 2, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 119, IČO: 31 575 951, zastúpenému advokátskou kanceláriou: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o, so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 19C/201/2016-453 zo dňa 25.10.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. vyslovil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Prvoinštančný súd vec právne posúdil na základe aplikácie ust. § 488, § 489, § 497, § 502 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj len ObZ), § 2 písm. a) a b), § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 24a zák. č. 129/2010 Z.z. zákona o spotrebiteľských úveroch ... ďalej aj len ZoSÚ), § 52 ods. 1 a 2, 3 a 4, § 53 ods. 1 - 4 OZ (zák. č. 40/1964 Zb. – Občianskeho zákonníka – ďalej aj len OZ) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ako i § 53 ods. 1, 2, 5 a 6 v znení účinnom ku dňu zvýšenia úrokového rozpätia, § 53 ods. 12, § 53a ods. 1 OZ v znení účinnom od 1.3.2010, § 451 ods. 1 a 2 OZ, ust. § 8b ods. 1 veta prvá, ods. 3 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov – ďalej aj len ZoVB, § 9 ods. 7 v znení účinnom od 1.11.2018 ZoVB, § 290 a § 298 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len CSP), § 494 OZ, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP.

Medzi stranami nebolo sporným, že právny predchodca žalovaného (Dexia banka Slovensko, a.s.) a žalobca (správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome VI. Clementisa 48, Trnava) uzavreli vyššie uvedenú zmluvu o termínovanom úvere. V konaní sa žalobca ako správca bytového domu domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaný „neoprávnene“ zvýšil úrokové rozpätie, žalobca žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie po zvýšení úrokového rozpätia, ako rozdiel medzi sumou ktorú vlastníci bytov žalovanému zaplatili po zvýšení úrokovej sadzby, a sumou ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokovej sadzby.

Vlastníci bytov uzatvorili so žalobcom (bytovým družstvom) v zmysle § 8a Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov zmluvu o výkone správy, predmetom ktorej je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca zabezpečuje pre vlastníkov činnosti uvedené v zákone. V zmysle § 8b ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, je správca povinný vykonávať správu majetku vlastníkov samostatne, vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome - uzatvorením úverovej zmluvy týkajúcej sa bytového domu preto práva a povinnosti z právneho úkonu vznikli priamo vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome.

Pokiaľ ide o charakter zmluvy o úvere, túto uzavrel správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1, ako aj zo znenia príslušných ustanovení zmluvy o výkone správy. Je však nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov (tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch), pričom správca je ich zákonným zástupcom (v úverovej zmluve označený ako klient), avšak konajúci vo svojom mene a na účet vlastníkov. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, a je potrebné ho posudzovať nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, ale aj podľa právnych predpisov ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka); právny predchodca žalovaného pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania, pričom úver nebol poskytnutý v súvislosti s podnikateľskou činnosťou bytového družstva, ale v súvislosti s vykonaním opráv na bytovom dome, a teda za účelom zveľadenia majetku fyzických osôb - spotrebiteľov (na strane dlžníka tak vystupovali spotrebiteľia, ktorým nebol úver poskytnutý v rámci obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a na ich spotrebiteľskom postavení nič nemení skutočnosť že za nich na základe zákonného splnomocnenia konal správca bytového domu - subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou nebol správca bytového domu, ale jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov).

V prejednávanej veci žalobca uplatnený nárok skutkovo vymedzil tak, že ide o bezdôvodné obohatenie žalovaného získané na úkor vlastníkov bytov tým, že žalovaný zvýšil úrokové rozpätie na základe údajne neplatného ustanovenia (bod 5.5. zmluvy), a toto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy, súd ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď zo znenia bodu 5.5. zmluvy vyplýva, že žalovaný je oprávnený jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu (resp. úrokové rozpätie), ak dôjde k zmene miery rizika klienta ktorá môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta, pričom sa porovnávajú skutočnosti v čase posledného posúdenia miery rizika klienta s aktuálnymi skutočnosťami (pojmy „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ sú ekonomickými pojmami, ktorých význam musel byť žalobcovi ako správcom a zároveň podnikateľovi zrejmy). Zároveň je dôležité brať do úvahy skutočnosť, že kontraktácia prebiehala medzi dvoma právnickými osobami, pričom správca ako profesionál v danej oblasti má mať dostatok vedomostí na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní. Uvedené znenie ustanovenia zmluvy je tak s poukazom na jeho formuláciu zrozumiteľné a určité, keď z ustanovenia bodu 5.5. zmluvy je zrejmé, že správca si bol vedomý toho, že banka môže jednostranne zmeniť úrokové rozpätie v prípadoch uvedených v ustanovení. Tejtó vedomosti zodpovedalo jazykové vyjadrenie ustanovenia, predchádzajúce rokovania banky a správcu o uzavretí zmluvy vrátane pripomienkovania, ako aj v konečnom dôsledku akceptácia aplikácie uvedeného ustanovenia správcom. Na určitosti zmluvného dojednanja nič nemení ani to, že v bode 5.5. zmluvy sa hovorí o zmene úrokovej sadzby, pričom banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia - sadzbu EURIBOR (predtým BRIBOR) neurčuje totiž žalovaný, ale príslušná európska inštitúcia, a preto ustanovenie bodu 5.5. možno aplikovať iba na zmenu úrokového rozpätia, nie na zmenu základnej sadzby, avšak v konečnom dôsledku došlo k zmene úrokovej sadzby ako takej. V čase uzatvorenia zmluvy bol prokuristom správcu A. B. C., ktorý zmluvu o úvere (aj viaceré obdobné zmluvy) počas vykonávania funkcie prokuristu podpísal.

Skutkové tvrdenie žalovaného, že zmluva o úvere bola medzi stranami individuálne dojednaná, keď k uzavretiu zmluvy došlo po vzájomných rokovaniach, pričom žalovaný prostredníctvom svojho zamestnanca A. D. E. umožnil žalobcovi pred podpisom zmluvy oboznámiť sa s textom zmluvy a pripomienkovať ho poprel žalobca iba v tom rozsahu, že individuálne dojednávanie neprebehlo ku konkrétnej zmluve. Z uvedeného vyplýva že nebolo medzi stranami sporným, že minimálne k prvým zmluvám v roku 2006 prebehol riadny kontraktačný proces, v rámci ktorého mal žalobca možnosť pripomienkovať jednotlivé ustanovenia zmluvy. O tom že medzi žalovaným ako bankou a žalobcom ako klientom prebehol riadny kontraktačný proces svedčí aj výpoveď A. B. C. na pojednávaní konanom dňa

9.7.2020 v konaní sp.zn. 11C/33/2017, ktorý uviedol, že „postup pri rokovaní o úverových zmluvách bol taký, že boli vysvetlené podmienky banky, ktoré museli byť odsúhlasené na schôdzi bytového domu - až následne Bytové družstvo podpísalo zmluvu, a to po preštudovaní a odsúhlasení podmienok“, a tiež že „pri podpisovaní úverových zmlúv tieto svedok (ako riaditeľ Bytového družstva) čítal, pred uzavretím prvých zmlúv sa radili aj s právnikom (boli spravené aj „nejaké malé úpravy“); v zmluvách boli aj pasáže ktoré neboli úplne jasné, tieto sa upravovali (zmluvy čítali aj zástupcovia vlastníkov, ktorí mali záujem)“ - uvedené tvrdenia svedka spochybnené neboli.

Na uvedenom nič nemení ani dôkaz - Zápisnica z členskej schôdze vlastníkov schôdze vlastníkov predmetného bytového domu zo dňa 6.7.2006, z ktorej je evidentné iba to, že vlastníci odsúhlasili, že požadovaný úver bude vybraný na základe ponúk jednotlivých bankových inštitúcií.

Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v žalobe ako dôvod neplatnosti bodu 5.5. zmluvy uviedol, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku (nie že je ustanovenie neurčité). Následne, až počas konania uviedol, že ustanovenie je neurčité a nezrozumiteľné a preto neplatné. Tieto tvrdenia žalobcu si odporujú, pretože žalobca v žalobe tvrdí, že uvedené ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - takýto záver však predpokladá že žalobca bol schopný pochopiť význam uvedeného ustanovenia, a že už pri samotnom koncipovaní bodu 5.5. bolo zrejmé, že dané ustanovenie umožňuje jednostranné zvýšenie úrokového rozpätia na základe vlastného uváženia žalovaného ako banky. Z uvedeného vyplýva, že pôvodne žalobca v žalobe určitosť predmetného ustanovenia ani nespochybňoval, a vychádzajúc zo žaloby mu bol jeho význam zrejмый - neskoršie spochybňovanie určitosti ustanovenia bodu 5.5. zmluvy považoval preto súd za účelové.

Neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v bode 5.5. zmluvy (a s tým súvisiaci údajný vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného) žalobca dôvodil znením rozsudkov iných súdov v obdobných veciach. Súd, len pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia uvádza, že tieto rozhodnutia sú na prejednávajúcu vec neaplikovateľné, keďže vychádzajú z iných skutkových okolností, nakoľko v uvedených konaniach nebola posudzovaná zmluva o termínovanom úvere uzavretá za účelom obnovy bytového domu, navyše zmluvné podmienky nie sú totožné. Preto nie je možné v danej veci dospieť na základe rozhodnutí iných súdov k záveru, že znenie napadnutého ustanovenia predmetnej zmluvy o úvere, je neprijateľnou podmienkou a je neplatné (teda nie je možné aplikovať ustanovenie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Pokiaľ ide o stanovisko NBS súd poukazuje na skutočnosť, že takéto stanovisko nie je pre súd záväzné, napokon v stanovisku nie je vyjadrenie k bodu 5.5. zmluvy, ale iba k bodu 12.1.1.1. zmluvy (uplatnenie sankčného zvýšenia) - na základe ktorého ustanovenia však k zvýšeniu úrokového rozpätia v prejednávanej veci neprišlo.

Čo sa týka vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, súd uvádza, že neprijateľná zmluvná podmienka je ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a jej použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou - zákon však upravuje výnimku, a síce že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde vtedy, ak ide o predmet plnenia alebo cenu plnenia (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), a v prípade zmluvy o úvere je úrok odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, je teda hlavným predmetom plnenia resp. cenou plnenia. Keďže zmluvná podmienka uvedená v bode 5.5. zmluvy sa týka predmetu plnenia resp. ceny plnenia, je zo zákona vylúčené jej určenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku. O neprijateľnú zmluvnú podmienku by nešlo ani v prípade, že by bola posudzovaná podľa § 53 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho zákonníka v súčasnom znení - uvedené ustanovenie ako výnimku z neprijateľnosti zmluvných podmienok určuje ich vzťah k hlavnému predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, pričom za individuálne dojednané sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah (viď tiež ustanovenie § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení, v zmysle ktorého sa neprijateľnosť zmluvnej podmienky hodnotí so zreteľom na povahu služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy). Ak by teda aj v „spotrebiteľskej“ zmluve bola obsiahnutá podmienka, ktorá by svojím charakterom spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ale bola individuálne dojednaná, nepôjde o neprijateľnú zmluvnú podmienku - súd opätovne poukazuje na skutkové tvrdenie ktoré boli medzi stranami nesporné, a to že (minimálne k prvým zmluvám v roku 2006) prebehol riadny kontraktálny proces, v rámci ktorého mal žalobca možnosť pripomenovať jednotlivé ustanovenia zmluvy, keď tento procesu sa zúčastnili banka a správca, obaja ako podnikatelia. Z uvedeného potom vyplýva, že nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej veriteľ nemá

možnosť zasiahnuť, ale správca ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. Ak sa teda uskutočnil kontraktálny proces k zmluvám z roku 2006 (ktoré obsahovali totožné znenie bodu 5.5. týkajúce sa zmeny úrokovej sadzby), je potrebné považovať uvedené zmluvné dojednanie za individuálne dojednané aj pre prípad v konaní prejednávanej zmluvy z roku 2010, teda kontraktálny proces prebehol medzi žalovaným ako bankou a žalobcom ako správcom (odborne spôsobilou osobou), ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prípade zmluvy o úvere, ktorá je predmetom konania, sa nejednalo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale naopak správca ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy - skutočnosť že sa znenie ustanovení neskôr dojednaných zmlúv zhodovalo so znením ustanovení skorších zmlúv (vrátane bodu 5.5.) nie je daná jednostranným pôsobením banky, ale zhodnou vôľou banky a správcu pri procese kontraktácie - preto nemôže ísť o formulárovú zmluvu, aj keby sa ich ustanovenia zhodovali; rozhodujúcim je že kontraktálny proces prebehol medzi žalovaným ako bankou, a správcom ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť; ak pri neskorších zmluvách nezasiahol, tak iba z vlastného rozhodnutia, a nie preto že by bola zmluva formulárová.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má súd z to, že vlastníci bytov a nebytových priestorov / spotrebiteľia ktorých zastupoval žalobca ako správca mali jeho prostredníctvom možnosť zmluvné podmienky si dohodnúť, teda zmluvné podmienky boli individuálne dojednané, preto žiadnu z nich (ani bod 5.5. zmluvy) nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku (naviac otázku neprijateľnosti zmluvnej podmienky je potrebné posudzovať podľa ustanovenia účinného v čase keď sa zmluva uzatvárala, pričom podľa znenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, pre vylúčenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky postačovalo aby išlo o predmet plnenia alebo cenu plnenia, čo v prejednávanej veci bolo splnené, bez ohľadu na individuálnosť dojednaní, čo však bolo naplnené tiež).

Súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na skutočnosť, že sporné ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokového rozpätia aj v prospech spotrebiteľa - banka má možnosť meniť (teda aj znížiť, nielen zvýšiť) úrokové rozpätie, preto tu chýba prvok tzv. „značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa“.

S poukazom na text oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 8.6.2011 mal súd za to, že žalobca vedel o aplikácii bodu 5.5. zmluvy od začiatku jeho použitia, pričom však nepreukázal (a ani to netvrdil), že by po rokovaní so žalovaným proti tomuto postupu nenamietal, hoci mal možnosť riešiť situáciu inak (nesplácanie úveru alebo jeho splácanie len do výšky pôvodného úroku, predčasným splatením úveru, prechodom do inej banky, uplatnením bodu 5.7. zmluvy...). Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca po uskutočnených rokovaní medzi ním a žalovaným zvýšenie úrokového rozpätia v roku 2011 akceptoval, a úvery boli ďalej splácané aj pri zvýšenom úroku.

Čo sa týka doručovania písomnosti ohľadom zvýšenia úrokovej sadzby, v samotnej žalobe žalobca vôbec neuvádzal, že by oznámenie o zmene úrokového rozpätia zo dňa 8.6.2011 nebolo pôvodným žalobcom - vlastníkom predmetného bytového domu doručené. V žalobe žalobca uvádza: „Žalovaný toto svoje oznámenie zaslal žalobcovi bez akéhokoľvek vysvetlenia.“ Žalobca teda pôvodne (v žalobe) vôbec nespochybňoval, že oznámenie bolo žalobcom doručené, napokon oznámenie žalobca priložil k žalobe. Následné tvrdenie, v priebehu konania, o nedoručení oznámenia, súd preto považoval za účelové.

Čo sa týka námietky žalobcu o neurčitosti uvedeného oznámenia, nie je zrejme od absencie akých zákonných náležitostí neurčitosť oznámenia odvodzovať - podľa zmluvy (bod 5.5. veta posledná) postačuje oznámenie samotnej zmeny bez stanovenia náležitostí oznámenia; Použitie bodu 5.5. žalovaný odôvodnil tým, že nastala zmena ratingu klienta, pretože v rokoch 2008 až 2009 došlo k ekonomickej kríze, v dôsledku ktorej sa celosvetovo sprísnilo posudzovanie rizikovej váhy klientov bankového sektora, keď zároveň s účinnosťou od 1.1.2009 došlo k zániku sadzby BRIBOR a jej nahradeniu sadzbou EURIBOR, ktorá v rokoch 2006 až 2011 výrazne znížila svoju hodnotu, čím sa stala pôvodná dohodnutá úroková sadzba, s ohľadom na určený rating klienta neadekvátnou, s ohľadom na určený rating klienta neprimerane nízkou - v prejednávanej veci tak došlo k zmene miery rizika klienta z dôvodu zmeny ratingu klienta, čím sa naplnil jeden z dôvodov ktorý si banka a správca ako dôvod jednostrannej zmeny úrokového rozpätia dojednali v bode 5.5. zmluvy, pričom zmenou úrokového rozpätia došlo v konečnom dôsledku aj k zmene úrokovej sadzby ako takej (Výpoveď svedka A. D. E. na pojednávaní dňa 4.2.2020 v konaní vedenom na tun. súde sp.zn. 11C/51/2017).

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že bod 5.5. zmluvy nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, uvedené dojednanie nie je ani neplatným právnym

úkonom, preto nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie, ktorého vydania sa žalobca domáhal. Preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Keďže súd žalobu zamietol pre neexistenciu nároku žalobcu ako takého, bolo už nadbytočné a procesne nehospodárne sa zaoberať námietkou premlčania vznesenou žalovaným.

Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.(ods. 1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.(ods. 2)

Žalovaný bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%“.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, pričom uplatnil dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, písm. f) tohto ustanovenia, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, písm. b) tohto ustanovenia, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a písm. d) tohto ustanovenia, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že prizná žalobcovi žalobou vznesený nárok, prípadne, aby rozsudok zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) odvolateľ videl v tom, že súd nesprávne právne posúdil v zmysle § 53 ods. 1 – 3 OZ, ktorý v čase uzatvorenia zmluvy nebol platný a účinný. Súd nevykonal právne posúdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky obsiahnutej v čl. 5.5 zmluvy v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) OZ, resp. § 53 ods. 3 písm. i) v čase uzatvárania zmluvy s tým, že čl. 5.5 obsahuje obe tieto špeciálne skutkové podstaty neprijateľných zmluvných podmienok, čo súd nevyhodnotil. Jedná sa o špeciálne klauzuly neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ, ktoré sú vždy neplatné v zmysle § 53 ods. 5 OZ i keby boli individuálne dojednané. Nejedná sa o generálnu klauzulu neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenú v § 53 ods. 1 OZ. Súd v odôvodnení tápa, pričom vytrhuje z kontextu všetky skutkové podstaty neprijateľných zmluvných podmienok, či už sa jedná o generálnu klauzulu v zmysle § 53 ods. 1 OZ alebo špeciálne klauzuly v zmysle § 53 ods. 3 OZ a následne ich spája do jednej neprijateľnej zmluvnej podmienky, vid' nezrozumiteľná argumentácia v bode 14. odôvodnenia rozsudku. Zdôraznil, že predmetom súdneho konania ako aj právneho posúdenia je zmenová klauzula obsiahnutá v čl. 5.5 s odkazom na § 53 ods. 3 písm. i) a j) OZ umožňujúca zmenu predmetu plnenia, resp. ceny plnenia a predmetom sporu nie je pôvodne dojednaný predmet plnenia, resp. ceny plnenia v zmysle § 53 ods. 1 OZ. Pojem značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa je potrebné v zmysle rozhodnutia ESD C-415/11 „Aziz“ vykladať v tom zmysle, že pojem značná nerovnováha ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť či a prípadne v akej miere je postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie, než právne postavenie zakotvené v práve. Na účely určenia či dôjde k nerovnováhe napriek požiadavke dobrej viery treba preveriť, či dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní. Pri otázke, či podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu, treba predovšetkým zohľadniť právne predpisy, ktoré by sa uplatnili v prípade neexistencie zmluvnej podmienky (Mohamed Azit, C 415/2011). Odvolateľ pokračoval, že čl. 5.5 zmluvy umožňuje zmeniť banke jednostranne úrokovú sadzbu kedykoľvek automaticky bez dodatku na základe vlastného rozhodnutia, netransparentným a nejasným spôsobom. Čl. 5.7 zmluvy umožňuje spotrebiteľom jedenkrát ročne a za poplatok požiadať banku o prehodnotenie miery rizika, o ktorom však rozhoduje zasa len banka, nie spotrebiteľia. Uvedené ustanovenie aj po formálnej, aj po materiálnej stránke spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko spotrebiteľ nemôže sám jednostranne rozhodnúť o zmene tak, ako je to v prípade banky, ale musí splniť nasledovné podmienky: písomne požiadať, zaplatiť poplatok,

len jedenkrát ročne, rozhoduje banka, banka má svojvoľu, rozhoduje na základe neexistujúcich/netransparentných pravidiel a netransparentným spôsobom. Tieto zmluvné podmienky tak ako sú koncipované, sú nejasné a neprimerané, jednoznačne stavajú spotrebiteľa do nevýhodnejšej pozície oproti veriteľovi a to osobitne pokiaľ ide o právo banky sa rozhodnúť o zvýšení svojej vlastnej marže – teda zisku. Z dôvodov, ktoré sú formulované príliš široko, nejednoznačne a môžu byť zo strany banky uplatnené svojvoľne, predmetné zmluvné podmienky sú v dôsledku uvedeného netransparentné a preto neprijateľné. V tejto súvislosti odvolateľ odkázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-96/14, v ktorom Súdny dvor spresnil, že požiadavka transparentnosti zmluvných podmienok stanovená Smernicou 93/13 nemôže byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska, ale sa musí chápať široko. SD EÚ zdôraznil, že zmluvné podmienky možno považovať za sformulované jasne a zrozumiteľne, ak sú pre spotrebiteľa zrozumiteľné nielen z gramatického hľadiska, ale zároveň transparentne opisujú konkrétne fungovanie poisťného mechanizmu s prihliadnutím na zmluvný rámec, do ktorého patria, aby spotrebiteľ bol schopný na základne jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú. Zmluvné podmienky musia byť vždy formulované jasne a zrozumiteľne (C 26/2013). Akákoľvek jednostranná zmena musí mať základ buď v zákone alebo v zmluve. Základným kritériom posudzovania oprávnenosti nároku na vykonanie jednostrannej zmeny je prijateľnosť zmenovej klauzuly v zmysle § 53 OZ a tiež súlad s požiadavkami osobitných zákonných predpisov. Dôvod zmeny musí byť dostatočne transparentný a v zmluvnej podmienke výslovne uvedený. Vecnosť dôvodu znamená, že má objektívnu povahu, teda príčina leží mimo konania dodávateľa, je nezávislá od jeho vôle. Neprijateľnosť v dôsledku v zmluve príliš neurčite vymedzeného dôvodu zmeny nemožno konvalidovať tým, že dodávateľ dôvod konkretizuje následne v oznámení. O existencii vážneho objektívneho dôvodu je poskytovateľ povinný informovať v oznámení tak, aby mohol spotrebiteľ uvážiť, či tento dôvod skutočne existuje. Je potrebné, aby klauzula ukladala poskytovateľovi povinnosť v oznámení tento dôvod poskytnúť, nestačí, že dôvod v čase oznámenia objektívne existoval. Z Občianskeho zákonníka je možné indukciou odvodiť zásadu, že zmluvnú stranu môžu zaväzovať iba také zmluvné ustanovenia, s ktorými mala možnosť sa vopred oboznámiť. Rozsudok SD EÚ vo veci C-26/2013 uviedol, že Smernica 93/13 zaväzuje členské štáty stanoviť mechanizmus, ktorý zabezpečí, aby sa nekalé podmienky, ktoré neboli individuálne dohodnuté, mohli preskúmať, aby sa posúdila ich prípadná nekalá povaha. V rámci toho vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby stanovil, či za konkrétnych okolností daného prípadu takáto podmienka zodpovedá požiadavkám dobrej viery, rovnosti a transparentnosti stanovených smernicou. V tejto súvislosti odkázal na rozsudky vo veci C-472/10, C-92/11. Podľa odvolateľa súd poprel účel a význam spotrebiteľského práva v zmysle § 54 ods. 1 OZ, § 3 ods. 3 aj § 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Prvoinštančný súd poprel aj význam smerníc: Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/27/ES z 19. mája 1998 o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 15/zv. 4; Ú. v. ES L 166, 11. 6. 1998) v znení smernice Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES z 25. mája 1999 (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 15/zv. 4; Ú. v. ES L 171, 7. 7. 1999), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 13/zv. 25; Ú. v. ES L 178, 17. 7. 2000), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/65/ES z 23. septembra 2002 (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 6/zv. 4; Ú. v. ES L 271, 9. 10. 2002), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 (Ú. v. EÚ L 149, 11. 6. 2005). Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) (Ú. v. EÚ L 149, 11. 6. 2005) Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 15/zv. 2; Ú. v. ES L 95, 21. 4. 1993). Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES z 23. apríla 2009 o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov (kodifikované znenie) (Ú. v. EÚ L 110, 1. 5. 2009) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES (Ú. v. EÚ L 304, 22. 11. 2011) a judikatúry SD EÚ zakotvujúcej koncept ex offio ochrany spotrebiteľa. Ak by aj bola neprijateľná zmluvná podmienka individuálne dojednaná, mala podstúpiť súdny prieskum, či sa neodchyľuje od ustanovení Smerníc a OZ v neprospech spotrebiteľa. Súd mal teda vykonať právnu kvalifikáciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, uviesť a vysvetliť prečo použil danú právnu kvalifikáciu a následne sa vysporiadať so značnou nerovnováhou medzi právami zmluvných strán.

Súd nevykonal právne posúdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky obsiahnutej v právoplatnom rozhodnutí súdov SR, na ktoré žalobca už pri podanej žalobe poukázal. Nevykonanie právnej kvalifikácie resp. jej nesprávna právna kvalifikácia je základom zmätočnosti celého súdneho konania.

Žalobca predložil napríklad rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 spolu s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 124/2020, pričom v celom rozsahu odkázal na argumentáciu v týchto rozhodnutiach, ktorými súdy vyhlásili zmluvnú podmienku za neprijateľnú, pričom posudzovali čl. 4.6 zmluvy o úvere, avšak jednoznačne prezentovali postoj vyšších súdnych autorít k pojmom miera rizika klienta a rating klienta. Poukázal tiež na závery Krajského súdu Žilina v jeho rozsudku sp. zn. 14C/295/2014, ktorý určil, že bod 4.6 zmluvy o poskytnutí úveru (je zrejme neprijateľnou zmluvnou podmienkou), pričom čl. 5.5 danej zmluvy riešenej v danom prípade je obdobný. Rozdiely sú v tom, že podľa čl. 5.5 zmluvy je možné dokonca alternatívne meniť úrokovú sadzbu aj z dôvodu zmeny ratingu klienta stanoveného bankou, pričom na rozdiel od vyhláseného neplatného ustanovenia čl. 4.6 obsahuje ešte neurčitejšie a nezrozumiteľnejšie pojmy „v čase ich ostatného posúdenia“ alebo „s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami“. Zmluva neobsahuje definíciu pojmov miera rizika klienta a ani zmena ratingu klienta. Znenie uvedených článkov nemusí byť formalisticky totožné s odkazom na § 53a ods. 1 OZ. Záver súdu je zjavne nesprávny, právna kvalifikácia obidvoch zmlúv je totožná. Napriek zákonnej povinnosti dodávateľa zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi v prípade existencie súdneho rozhodnutia súd túto skutočnosť neskúmal a preklenul ju nezrozumiteľnou argumentáciou v bode 13. odôvodnenia, pričom svojvoľne skonštatoval, že nie je možné aplikovať § 53a ods. 1 OZ z dôvodu neaplikovateľnosti daných rozsudkov kvôli iným skutkovým okolnostiam. Súd nevykonal žiadne posúdenie, či si plní dodávateľ túto zákonnú povinnosť v kontexte k § 305 a § 306 CSP neposúdil, či neexistujú aj iné rozsudky, ktoré by sa týkali konkrétnej podmienky, alebo podmienky s rovnakým významom a nevyhľadal judikatúru, ktorou bola inými súdmi uložená povinnosť žalovanému vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Odvolateľ v tejto súvislosti tiež poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Piešťany sp. zn. 14C/21/2017-500 zo dňa 13.8.2020 v skutkovo a obsahovo totožnej veci, kde súd určil, že ustanovenie čl. 5.5 predmetnej zmluvy o termínovanom úvere je neprijateľnou podmienkou a je neplatné. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020 bol rozsudok Okresného súdu Piešťany potvrdený. Súd mal zistiť postupom podľa § 305 a § 306 CSP kedy boli iné rozsudky obsahujúce neprijateľnú podmienku podľa čl. 5.5 alebo podmienku s rovnakým významom právoplatné a minimálne od tohto dňa priznať žalobcom nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu § 53a ods. 1 OZ a Smernice 93/13/EHS.

Odvolateľ pokračoval, že súd vec nesprávne právne posúdil v zmysle § 53 ods. 2 OZ a nahradil zákonnú požiadavku individuálneho dojednávania zmluvy so spotrebiteľmi s možnosťou tretej osoby (správcu) oboznámiť sa so zmluvnými podmienkami, čo však nemá oporu v § 53 ods. 2 OZ a je v rozpore s § 54 ods. 1 OZ. Spotrebiteľom sú jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov, nie správca alebo iný zmluvný zástupca. Súd však preklenul nedostatok individuálneho dojednávania spotrebiteľmi cez priebeh „kontraktačného procesu“ medzi zamestnancami banky a zástupcom správcu, čo je neprípustné a nemá oporu v ust. OZ. Poukázal na § 54 ods. 1 druhá veta O.z. Súd mal aplikovať § 53 ods. 1 - 3 platný a účinný v čase uzatvárania zmluvy.

Odvolateľ pokračoval, že súd nesprávne právne posúdil absolútnu neplatnosť neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 37 ods. 1 a § 39 OZ, hoci neplatnosť mal posudzovať bez návrhu ex officio. V tejto súvislosti za zarážajúce a tendenčné označil vyjadrenie súdu v bode 13. odôvodnenia, kde skonštatoval, že neskoršie spochybňovanie určitosť čl. 5.5 zmluvy považoval za účelové, keď posudzovať aj túto skutočnosť mal súd ex officio bez nutnosti upozorňovania na túto skutočnosť zo strany žalobcu. Požiadavka transparentnosti zmluvných podmienok stanovená smernicou 93/13 by nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-96/2014. Podľa odvolateľa súd chabo vysvetľuje zrozumiteľnosť a určitosť v bode 12. odôvodnenia, súd nezrozumiteľne alebo nevysvetliteľne vysvetľuje pojem „miera rizika klienta“ a „rating klienta“, ktorý mal byť správcovi zrejmy, čo vyplýva z jeho výpovede (z výpovede svedka A. C. vyplýva pravý opak). Súd necituje celé znenie slovného spojenia „zmena miery rizika Klienta súvisiaca so zmenou ratingu Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska“. Ak by sa súd nezaoberal len jazykovým výkladom, ale aj významovým výkladom, bol by dospel k záveru, že pravidlá NBS týkajúce sa zmeny rizikovej váhy spotrebiteľa neexistovali ani v čase uzatvorenia zmluvy

a ani dodnes. Takisto neexistovali ani pravidlá stanovené bankou na zmenu ratingu klienta, banka nikdy netvrdila, že by nejaké existovali, len odkazovala na kritéria posudzovania rizika nikomu neznáme, lebo sú obchodným tajomstvom. Odvolateľ zdôraznil, že súd nerešpektujúci ust. § 54 ods. 2 OZ, aplikoval výkladové pravidlo podľa § 35 ods. 2 OZ, ktoré nie je možné aplikovať na spotrebiteľskú zmluvu vôbec, čo vylučuje § 54 ods. 2 OZ a nevyložil obsah zmluvy zákonným spôsobom, teda priaznivejším pre spotrebiteľa. Podľa čl. 5.5 zmluvy nie je možné ani úrokové rozpätie meniť, len úrokovú sadzbu. Súd podľa odvolateľa neposúdil čl. 5.5 s ohľadom na jeho neurčitost' a nezrozumiteľnosť podľa § 37 ods. 1 OZ, vychádzal z výsluchu Ing. Odkladala v iných súdnych konaniach, avšak jeho výpoveď nemá žiaden vplyv na neurčitost', resp. nezrozumiteľnosť čl. 5.5 zmluvy. Z absolútne neplatného právneho úkonu právne následky nemôžu nastať. Na túto neplatnosť musí súd prihliadať aj bez návrhu z úradnej povinnosti.

Súd sa ani nezaoberal rozporom so zákonom a s dobrými mravmi podľa § 39 OZ, pričom na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd vždy prihliadnuť a to aj bez návrhu. Súd postupoval v rozpore s platnou legislatívou a judikatúrou SD EÚ. S poukazom na C-92/11 citoval, že na účely posúdenia, či štandardná zmluvná podmienka, ktorú si dodávateľ vyhradí právo meniť poplatky spĺňa alebo nespĺňa požiadavky dobrej viery rovnováhy a transparentnosti, má zásadný význam, či zmluva transparentným spôsobom uvádza dôvod a spôsob zmeny týchto poplatkov, aby spotrebiteľ mohol na základe jasných a zrozumiteľných kritérií predpokladať ich prípadné zmeny. Nedostatok informácií nemožno nahradiť len tým, že spotrebiteľia budú v priebehu realizácie zmluvy v predstihu informovaní o zmene poplatkov a o ich práve zmluvu vypovedať, ak s touto zmluvou nesúhlasia. Podľa rozsudku C-26/13 čl. 4 ods. 2 Smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o zmluvnú podmienku, požiadavka podľa ktorej zmluvná podmienka musí byť formulovaná jasne a zrozumiteľne sa má chápať tak, že stanovuje nielen aby dotknutá podmienka bola pre spotrebiteľa gramaticky jasná a zrozumiteľná, ale aj to, aby zmluva jasne vysvetľovala konkrétne fungovanie mechanizmu zmeny cudzej meny, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami týkajúcimi sa poskytnutia úveru, aby bol tento spotrebiteľ schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú, musí byť schopný posúdiť efekt na spotrebiteľa, nie zverejniť hospodársky účel pre podnikateľa. Nadväzne podľa odvolateľa súd zjavne nevykonal právne posúdenie čl. 5.5 a logicky a konzistentne nevysvetlil prečo považuje čl. 5.5 za určitý a zrozumiteľný.

V druhej časti odvolania odvolateľ rozviedol uplatnený odvolací dôvod, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP). Uviedol, že napriek tomu, že vôbec nebolo potrebné preukazovať individuálne dojednanie, súd sa neúčelne zaoberal dokazovaním individuálneho dojednávania medzi správcou a žalovaným, pričom sa nezaoberal individuálnym dojednaním medzi spotrebiteľmi a bankou. Hoci žalovaná nepredložila žiadny listinný dôkaz, alebo iný relevantný dôkaz, ktorý by preukázal individuálne dojednania zmluvy o termínovanom úvere, súd mal za preukázané individuálne dojednanie zmluvy, pričom vyslovene porušil ust. § 53 ods. 3 OZ. Súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko sa nezaoberala listinnými dôkazmi, ktoré predložil žalobca. Súd sa neoboznámil s podstatnou časťou žalobcom predložených dôkazov a nevykonal dokazovanie v tomto smere. Dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd nevykonal dokazovanie a preklenul dokazovanie len listinnými dôkazmi z iných súdnych konaní obsahujúcich výpovede A. E. a A. C., ktoré sú neurčité a vágne. A. E. nemal skutočnú vedomosť, ani nevypovedal ku skutočnostiam, že by spotrebiteľia mali možnosť oboznámiť sa s obsahom zmlúv a aj reálne ovplyvniť jej obsah. A. C. v tomto smere nevypovedal. Popisoval len čo vykonával on. Či informoval pred podpisom vlastníkov z jeho výpovedí nevyplýva, resp. je to popreté zápisnicou členskej schôdze danej bytovky zo dňa 6.2.2010. A. C. vo svojej výpovedi potvrdil, že nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Súd zároveň nevykonal dokazovanie listinami vôbec, nakoľko nepostrehol rozdiely z uvedených listinných dôkazov. Z výsluchu A. E. vyplýva, že zmluvy sa sprísňovali a najjednoduchšie boli v roku 2006 a tie ani neobsahovali možnosť zvýšenia úrokového rozpätia, teda čl. 5.5 nemohol byť ani individuálne dojednaný medzi správcou a bankou, nakoľko v čase posudzovania prvých zmlúv ani neexistoval. A. C. tvrdí, že zmluvy zbežne čítali, ale zásadné je, že si túto zmenu nevšimol a nevedel o tom, že sa dá jednoznačne navýšiť úrokové rozpätie žalovaným, čo sa dozvedel až v roku 2012 po aplikácii daných ustanovení bankou. Svedok A. E. potvrdil, že boli minimálne tri varianty zmluvy, pričom A. C. tvrdil, že zmluvy boli rovnaké. Tento svedok vypovedal, že v roku 2008 sa poskytovali ročne desiatky úverov, rokovanie bolo ku každej zmluve a hlavne pri podpise,

ak bolo skonštatované, že táto zmluva je taká istá ako predchádzajúca, boli prebraté len základné ustanovenia. Zmluva sa prešla v hlavných bodoch pred každým podpisom. Z výsluchu A. E. vyplýva, že žalobca nenamietal zvýšenie marže resp. úrokového rozpätia. A. C. uviedol, že nevedel, že banka môže zmeniť úrokové rozpätie a to trikrát vo všetkých svojich výpovediach. A. C. na pojednávaní dňa 9.7.2020, str. 3 zápisnice vo veci sp. zn. 11C/33/2017 skonštatoval, že podmienky zmluvy si preštudovali v začiatkoch, potom ako to bola štandardná zmluva, nevstupovali do toho, Dexia si povedala podmienky, na dome to odsúhlasili a oni podpísali zmluvu, uviedol tiež, že aspoň tie prvé zmluvy čítali celé, potom už možno tie ďalšie zmluvy detailne nečítali. Na otázku, či vedel, že zmluva sa dá jednostranne meniť zo strany banky, odpovedal, že nie. Vedomosť svedka o možnosti zvýšenia úrokového rozpätia bola až následná. Podľa výpovede A. C. prvé zmluvy boli poskytnuté na kontrolu, kde právnik (F. G.) vykonal len minimálne úpravy, ktoré banka akceptovala. Vzhľadom na osobu A. C., ktorý pôsobil vo funkcii viac ako 25 rokov, nemožno predpokladať, že by zmluvy podrobne čítal, nakoľko si variantu zmlúv ani nevšimol. Zmluva preto nebola individuálne dojednaná vôbec. Ak boli nejaké jednania ohľadom zmluvy, tak len ohľadom prvej zmluvy z roku 2006, bez právneho odborného posúdenia. F. G. A. E. podľa jeho vyjadrenia v živote nevidel. F. G. zrejme do týchto procesov nikdy nevstupoval, nakoľko so žalovaným sa osobných stretnutí nezúčastnil. F. G. nebol ani advokát, ani neposkytoval právne poradenstvo pre žalovaného, pôsobil v predstavenstve žalovaného od roku 1971 a vzhľadom na svoj dôchodkový vek, ťažký zdravotný stav a mozgovú mŕtvicu prekonanú v roku 2006, vykonával len čestnú funkciu, ani sa nemohol zúčastňovať kontraktčného procesu, ako sa snaží naznačiť A. C.. Vzhľadom na uvedené, ako aj dlhoročný priateľský vzťah svedkov je preukázané, že ich výpovede sú tendenčné, pričom je evidentná snaha svedkov nepoškodiť sa navzájom, pričom výpoveď A. E., ako bývalého zamestnanca žalovaného je v rozpore s listinnými dôkazmi a samotnými skutkovými tvrdeniami žalovaného.

Podľa odvolateľa súd tiež nesprávne, resp. vôbec nevyhodnotil listinný dôkaz – Zápisnicu z členskej schôdze bytovky zo dňa 6.7.2006, z ktorej vyplýva, že žalobcovia neboli prítomní pri individuálnom dojednaní, nevedeli a neboli informovaní o konkrétnych podmienkach úveru, dokonca v čase schválenia úverovej zmluvy táto ani neexistovala, pretože vlastníci udeľujú súhlas na podanie len žiadosti u žalovanej na úver. Zo zápisnice vyplýva, že k schváleniu úveru neprebehlo ani hlasovanie vlastníkov bytov v zmysle § 14 ods. 3 ZoVB. Je evidentné, že vlastníkom nemohla byť predložená žiadna zmluva o termínovanom úvere a individuálne dojednanie nie je vôbec preukázané zo strany žalovaného v zmysle § 53 ods. 3 OZ s odkazom na § 53 ods. 12 OZ.

V ďalšej časti odvolania žalobca uviedol, že súd nesprávne ustálil dôvodnosť použitia bodu 5.5 v zmysle argumentácie v bode 14. odôvodnenia rozsudku, nakoľko neexistoval racionálny a zmluvne dojednaný dôvod na zvýšenie úrokového rozpätia a žalovaný pristúpil bezdôvodne a svojvoľne s úmyslom zvýšiť svoj zisk na úkor spotrebiteľov k zvýšeniu úrokového rozpätia. Preto sú tieto skutkové tvrdenia súdu nesprávne. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď svedka A. E., ktorý poukazuje na rozdielne dôvody, resp. príčiny zmeny úrokového rozpätia.

Dôvodom zvýšenia úrokového rozpätia neboli dôvody na strane žalobcu, ale na strane žalovaného. Neboli splnené zmluvné podmienky podľa čl. 5.5 zmluvy na zvýšenie úrokového rozpätia (ak by dojednanie bolo platné), pretože skutočné dôvody zvýšenia úrokového rozpätia a úmysel žalovaného podrobne vysvetlil A. E. na výsluchu dňa 04.04.2020 (str. 3, zápisnica z pojednávania sp. zn: 11C/51/2017 zo dňa 04.02.2020): „V roku 2008 došlo k finančnej kríze, ročný EURIBOR mal hodnotu 4,8 až 5%, finančná kríza spôsobila, že sa dalo predpokladať, že EURIBOR bude rýchlym tempom klesať, dokonca, že dosiahne mínusové hodnoty, preto Výbor (pozn. centrála banky), aby predišiel problémom s poklesom EURIBOR, nás poveril, aby sme so všetkými klientami, ktorí majú úrokovú zložku variabilnú začali rokovať. Tak isto bolo realizované rokovanie s predstaviteľmi BD, kde sme danú problematiku predstavili, ale k dohode neprišlo, pretože dohoda bola nutná, aby sa mohla zmeniť úroková sadzba, musel byť uzavretý dodatok, nedalo sa to spraviť jednostranne zo strany banky. Jednomesačný EURIBOR bol najlacnejší, ročný najdrahší. Prokurista (pozn. pán C.) nesúhlasil podpísať niečo, čo mu o 3 % zvýši úrokovú sadzbu. Klient nesúhlasil. Išlo sa ďalej. Po 2-3 rokoch došlo k tomu, čo som povedal na začiatku (pozn. k zvýšeniu úrokového rozpätia)“. Túto skutočnosť potvrdil aj A. C., ktorý vo svojich výpovediach opakovane uviedol, že dôvodom zmeny úrokového rozpätia bolo zníženie sadzby EURIBOR a jeho dorovnanie podľa požiadaviek nového akcionára v priebehu roka 2012. Na základe

vyjadrenia samotnej žalovanej, jediným dôvodom pre zvýšenie úrokového rozpätia bolo prehodnotenie rizika klienta z dôvodu porušenia záväzkov zo zmlúv o termínovanom úvere, čo nie je zmluvne dojednaný dôvod v zmysle čl. 5.5.

Podľa odvolateľa súd tiež nesprávne, resp. vôbec nevyhodnotil listinný dôkaz – odpoveď NBS zo dňa 5.10.2021, v ktorom sa NBS jasne vyjadruje k čl. 5.5 bez ohľadu na to, či sa týka inej úverovej zmluvy, keď jeho znenie je totožné so znením v tomto súdnom konaní.

Súd nesprávne resp. vôbec nevyhodnotil listinný dôkaz – List žalovaného Zvýšenie úrokového rozpätia zo dňa 8.6.2011. Tento list obsahuje hromadné oznámenie obsahujúce 17 úverových zmlúv bolo vyhotovené dodatočne, pretože žalovaný zistil, že neoznámil k všetkým úverom zvýšenie úrokového rozpätia riadne a včas.

V poslednej časti odvolania žalobca namietal, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Súd neaplikoval § 53 ods. 2 OZ. Podľa odvolateľa súd nezaujímal ani právny názor NBS v jej stanoviskách. Súd tvrdí, že nejde o formulárovú zmluvu, pričom je evidentné, že čl. 5.5 zmluvy sa používa napriek celým zmluvným spektrom žalovaného. Súd pojmom kontraktálny proces nahrádza individuálne dojednanie. Súd sa nezaoberal predmetom konania, porušoval princíp rovnosti zbraní, nevykonával právne posúdenie veci vôbec, namiesto toho sa zaoberal výsluchmi, ktoré boli nadbytočné. Sudca viedol procesnú obranu žalovanej, bezdôvodne akceptoval všetky nezmyselné procesné námietky žalovaného a svojím procesným postupom spôsobil aj vadu, ktorá je odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Žalobca namietal porušenie princípu rovnosti zbraní tým, že súd neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného, tým, že vlastnými úvahami a nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného a to najmä neúčinným popretím skutkových tvrdení žalovaným s poukazom na ust. čl. 15 ods. 1 a § 190 ods. 1 CSP.

Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu predložil prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie ktorým žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

K uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) žalovaný uviedol, že uvedené výhrady sú nedôvodné, keďže s námietkami žalobcu sa súd v rozsudku dostatočne vysporiadal v ods. 12 až 14. To, že žalobca s názorom súdu nesúhlasí, nepostačuje na záver, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces alebo došlo k inej procesnej vade. Podľa žalovaného prvoinštančný súd neporušil rovnosť zbraní a spor rozhodol zákonne na základe riadne vykonaných dôkazov a relevantnej právnej úpravy. Obom stranám dal rovnaký priestor na navrhovanie dôkazov, dôkazy zákonným spôsobom vykonával a vec rozhodol po vykonaní všetkých navrhnutých dôkazov. Rozhodnutie bolo prijaté výlučne na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu. Súd bral v súlade s čl. 11 ods. 4 CSP do úvahy všetko, čo vyšlo v spore najavo. Listiny a svedecké výpovede boli predložené resp. navrhnuté stranami. To, že z nich abstrahoval skutkový dej inak, ako to prezentoval žalobca, nemožno považovať za procesnú vadu ani porušenie rovnosti zbraní.

K odvolaciemu dôvodu, že konanie má inú vadu ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP) žalovaný uviedol, že súd pri rozhodnutí konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti, zdôvodnil prečo sa nezaoberal názormi NS SR a ÚS SR v sporoch, ktoré sa týkajú iného typu zmlúv o úvere a neobsahujú ustanovenie čl. 5.5 v prejednávanej veci. Správne poukázal na relevantnú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trnave, ktorý opakovane považoval uplatnený nárok žalobcov za nedôvodný. V danej veci pritom nemožno prihliadnuť na rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 14C/21/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020, keďže súd vo veci rozhodoval na základe inej skutkovej a dôkaznej situácie, keďže sa odmietol zaoberať svedeckými výpoveďami svedkov A. C. a A. E., v dôsledku čoho je rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním. V prípade, ak by súdy tieto výpovede zohľadnili,

dospeli by pravdepodobne k úplne rovnakým záverom ako aj napr. v rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/57/2021, 24Co/90/2020, 25Co/8/2021, 9Co/104/2020 a ďalších, ktoré sú konformné s napadnutým rozhodnutím. V tomto spore bolo predmetom dokazovania a právneho posúdenia iba to, či ustanovenie je určité a zrozumiteľné alebo je daný absolútny dôvod neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ, ktorý súd skúma ex offa a či je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Súd uvedené skutočnosti posúdil správne a svoj názor aj dostatočne odôvodnil. Vzhľadom na poukázanú judikatúru nie je pritom nutné, aby dal podrobnú odpoveď na každú námietku, ale len na takú ktorá je pre rozhodnutie relevantná. Ak súd dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne dojednané, čo potvrdil svedok A. C., nie je daný základ nároku a nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalovaného.

K uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) žalobca zdôraznil, že bývalý zamestnanec správca (A. C.) potvrdil, že ako jeho zástupca mal možnosť zmluvu pripomienkovať, pripomienkoval ju jeho právnik a na obsahu zmluvy sa dohodli. Nepredloženie písomných dôkazov o priebehu kontraktáčného procesu neznamena, že kontraktácia nebola preukázaná, keďže jej priebeh preukazujú výpovede jej účastníkov. To, či došlo počas kontraktácie k vzneseniu závažných alebo menej závažných pripomienok a či boli akceptované nebolo predmetom dokazovania, preto sú tvrdenia žalobcu smerujúce k týmto záverom špekulatívne. Pre individuálnu dohodu stačí potvrdenie skutočnosti, že správca reálne zasiahol do zmluvných rokovanií a mohol ovplyvniť obsah zmluvy. Vo vzťahu k obsahu k výpovedi svedkov sa žalovaný stotožňuje s hodnotením súdu. To, že výpovede svedkov neboli pri každom výsluchu rovnaké, neznižuje ich relevantnosť ale podporuje ich autenticitu.

Ku skúmaniu určitosti a zrozumiteľnosti článku 5.5 zmluvy, podľa žalovaného žalobca nedôvodne namieta, že súd neskúmal určitosť a zrozumiteľnosť tohto článku. Naopak z odôvodnenia rozsudku je zrejme, že námietku považoval za relevantnú, preto vykonal dokazovanie zápisnicami o výsluchoch svedkov A. C. a A. E., ktorí konali za strany pri podpise zmluvy. Obaja svedkovia potvrdili, že správca mal možnosť zmluvu pripomienkovať a pýtať sa na obsah a to že ustanovenia v čase podpisu za určité nepovažoval (pozn.: zrejme neurčité). Súd nemal dôvod sám nahrádzať vôľu strán výkladom a skúmaním, či je alebo nie je ustanovenie určité, keďže určitosť a zrozumiteľnosť zmluvy v čase jej podpisu bola potvrdená zmluvnými stranami. Zápisnicou zo schôdze vlastníkov sa potvrdilo iba tvrdenie žalovaného, že spotrebiteľia do obsahu zmluvy nezasahovali, ani o ňom nemali vedomosť, keďže schvaľovali iba typ zmluvy a základné parametre úveru. Je preto irelevantné, či zmluva bola určitá a zrozumiteľná pre vlastníkov – spotrebiteľov. Rozhodujúce je, či bola určitá a zrozumiteľná správcovi.

K tvrdeniu odvolateľa, že článok 5.5 zmluvy o termínovanom úvere je totožný s článkom 4.6 zmluvy o úvere, ktorý bol určený za neprijateľnú podmienku v iných rozsudkoch, žalovaný uviedol, že žalobca nerozlišuje, že čl. 4.6 zmluvy bol dohodnutý v zmluve o úvere na bývanie uzavretej medzi fyzickými osobami – spotrebiteľmi, ktorí neboli zastúpení správcom, ani iným kvalifikovaným subjektom, čo vytvára podstatné rozdiely pri okolnostiach uzavretia spornej zmluvy. Nemohol skúmať ako by obsah zmluvy interpretoval neskúsený spotrebiteľ, ale ako by ho interpretoval skúsený a odborne spôsobilý správca profesionál. Pri rokovaniach reálne absentovala slabšia strana. Čo sa týka totožnosti znenia čl. 4.6 a čl. 5.5 úverových zmlúv, žalobca v nich v odvolaní označil rozdiely, z ktorých vyplýva, že nejde o rovnaké ustanovenia. Je medzi nimi rozdiel napríklad v dôvode zmeny úrokovej sadzby a preto uvedené rozhodnutie aplikovať nemožno. Väčšina ďalších tvrdení žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach nevyplýva z vykonaného dokazovania, ale z jeho interpretácie posudzovaných udalostí, ktorá nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nie je potvrdená žiadnym dôkazom. Naopak dokazovanie vykonané súdom vrátane svedeckých výpovedí zamestnancov, resp. bývalých zamestnancov správca potvrdilo stav, ktorý prezentoval súd v rozsudku. Žalobca sa domáha predloženia takých dôkazov, ktoré neexistujú (údajnú e-mailovú komunikáciu právneho predchodcu žalovaného v rokoch 2006-2010, ktorú nebol povinný archivovať) a to s absurdným tvrdením, že ak by ich žalovaný mal, predložil by ich. Podľa žalovaného súd riadne preskúmal všetky predložené listiny a skutkové tvrdenia, a to, že čiastočne našiel ďalšie dôvody nad rámec argumentácie žalovaného, pre ktoré považoval nárok žalobcu za nedôvodný, nemožno považovať za vadu rozhodnutia, svojvôľu súdu alebo porušenie rovnosti zbraní. Súd totiž musí postupovať na základe princípu voľného hodnotenia dôkazov. Aj keď je v spore spotrebiteľský prvok, neznamena to, že by súd mal interpretovať predložené dôkazy len v prospech spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu konal súd prvej inštancie pri dokazovaní a hodnotení dôkazov správne.

K rozporovaniu záveru, že čl. 5.5 zmluvy o úvere nie je neprijateľnou podmienkou odvolateľom, žalovaný považoval záver súdu prvej inštancie za správny. Čl. 5.5 zmluvy nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ani podľa úpravy platnej v čase jej uzavretia. V spore sa jednoznačne preukázalo, že zmluva bola medzi správcom a bankou individuálne dojednaná a preto nemožno prihladiť ani na

rozhodnutie o tom, že čl. 5.5 bol vyhlásený za neprijateľnú podmienku v rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 14C/21/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020, kde sa takáto skutočnosť nepreukázala. Nemožno uznať ani argument, že ak sa dohodnutá podmienka týka jednostrannej možnosti zmeniť ceny plnenia, netýka sa uvedenej problematiky.

K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. h/ CSP) žalovaný uviedol, že sporné ustanovenie nie je rovnaké ako zmluvná podmienka posudzovaná súdmi v rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 spolu s uznesením ÚS SR sp. zn. III.ÚS 124/2020. Čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere doposiaľ nebol v prípade preukázania, že ustanovenie bolo individuálne dojednané, vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nesprávny je aj právny záver žalobcu, že vo veci možno aplikovať § 53 ods. 4 písm. j) OZ, keďže predmetom sporu nie je zmena úrokovej sadzby, ale treba aplikovať § 53 ods. 16 písm. a), v zmysle ktorého sa ust. § 53 ods. 4 písm. j) použije na spotrebiteľskú zmluvu, ktorej predmetom je obchod s finančnými nástrojmi a inými produktmi alebo službami, kde je cena závislá od pohybu kurzov a indexov na regulovanom trhu alebo od trhovej sadzby, na ktoré dodávateľ nemá vplyv. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že žalovaný nepreukázal v spore samotnú výšku úrokovej sadzby po zvýšení úrokového rozpätia, ale jeho tvrdenia sa týkali iba výšky úrokového rozpätia.

Podľa žalovaného v spore sa jednoznačne preukázalo, že čl. 5.5 nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou s poukazom na § 53 ods. 1, 2 a 3 OZ. Bolo preukázané, že ustanovenie je individuálne dojednané a aj to, že k zvýšeniu úrokovej sadzby došlo z dôvodu zmeny ratingu klienta, ako bolo medzi stranami dohodnuté. V čase uzavretia zmluvy a aj v čase zvýšenia úrokovej sadzby ho správca považoval za určité a zrozumiteľné, nepreukázal sa ani jeho rozpor so zákonom a s dobrými mravmi. Preukázalo sa, že žalobca o oprávnenosti zvýšenia úrokového rozpätia vedel a akceptoval ho. Preto nebol relevantný dôvod na to, aby súd dospel k právnomu posúdeniu, že čl. 5.5 zmluvy je neprijateľnou podmienkou, alebo neplatný podľa § 37 ods. 1 alebo § 39 OZ.

Na margo rozporu so zisteniami NBS žalovaný dodal, že súd správne deklaroval, že ide o irelevantné skutočnosti, keďže záver NBS nie je pre súd záväzný, navyše aj NBS vo svojom stanovisku poznamenáva, že vec môže záväzne vyriešiť iba súd. Ani ak by súd dospel k záveru, že čl. 5.5 nebol individuálne dohodnutý, nemohol žalobcovi priznať bezdôvodné obohatenie, čo konštatoval Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 11Co/58/2019, v ktorom uviedol, že v roku 2006, keď sa zmluva uzatvárala, nebolo možné vyhlásiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky, ani nebolo možné predpokladať, že k takémuto následku v budúcnosti dôjde. Žalobca vedel, že má dohodnutý úver s nefixnou výškou úrokovej sadzby, že táto sa môže v priebehu vzťahu meniť. Nebolo vylúčené, že sa mohla zmeniť aj v prospech spotrebiteľa, takže pri takomto koncipovaní zmluvy nie je možné posúdiť úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu.

Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), pričom právny zástupca žalovaného bol na základe jeho žiadosti v danej lehote informovaný o mieste a čase VVR aj elektronickými prostriedkami (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia v rozsahu vymedzenom odvolaním dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

19. Predmetom súdneho konania je žalobou uplatnený nárok žalobcu (pred zmenou subjektov: jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v Trnave na ul. VI. Clementisa 48 na vydanie

od žalovaného bezdôvodného obohatenia po pripustenej zmene žaloby (č.l. 268) vo výške 4.647,87 Eur, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.385,48 Eur od 27.6.2016 do zaplataenia, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.262,39 Eur odo dňa nasledujúceho po doručení návrhu na zmenu žaloby žalovanej do zaplataenia, ako i určenia, že čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, na základe vzťahu založeného zmluvou o termínovanom úvere č. 06/031/07 uzavretej dňa 9.5.2007 medzi Dexia bankou Slovensko, a.s., Žilina ako veriteľom a Bytovým družstvom so sídlom v Trnave ako zástupcom dlžníkov a spotrebiteľov – vlastníkov bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome, v dôsledku podľa žalobcu nedôvodného zvýšenia úrokovej sadzby na základe čl. 5.5 predmetnej zmluvy na 2,5 % od 1.7.2011.

Predmetom odvolacieho prieskumu, vymedzeného odvolateľom uplatnenými odvolacími dôvodmi bolo posúdiť, či boli naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 345 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP tak, ako boli konkretizované v podanom odvolaní popísanom vyššie. Základnou právnou otázkou vo veci bolo, či ust. čl. 5.5 zmluvy (v znení: Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene jej finančných nákladov alebo k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie výšky finančných nákladov a zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi) je určité a zrozumiteľné alebo je daný dôvod jeho absolútnej neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ, či toto ustanovenie je v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi, alebo je neplatné v zmysle § 39 OZ a či toto ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 OZ.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, keď prvoinštančný súd vykonal všetky navrhnuté dokazovania potrebné na zváženie nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože odvolací súd v podstatnom zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý vec aj správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, nezistil ani naplnenie ďalších odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

Ad 1) K odvolaciemu dôvodu, že prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP)

A Právne posúdenie v zmysle § 53 ods. 1 – 3 OZ (pozri bližšie bod 35. odôvodnenia)

B Právne posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v čl. 5.5 zmluvy v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) OZ

V zmysle § 53 ods. 3 písm. i) OZ v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy (k 9.5.2007) za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve.

Prvoinštančný súd v tejto otázke správne uzavrel (ods. 12 odôvodnenia), že v čl. 5.5 predmetnej zmluvy o termínovanom úvere sú stanovené dôvody, kedy je žalovaný oprávnený jednostranne zvýšiť úrokovú sadzbu a tým zmeniť zmluvné podmienky. Z dôvodu podľa cit. § 53 ods. 3 písm. i) OZ preto predmetná

zmluvná podmienka nemôže byť neprijateľnou. Iná je otázka, či predmetné zmluvné dojednanie bolo určité a zrozumiteľné, riešená na inom mieste.

Právne posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v čl. 5.5 zmluvy v zmysle § 53 ods. 4 písm. j) OZ.

V zmysle ust. § 53 ods. 3 písm. j) OZ v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy (k 9.5.2007) za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

V zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, najmä § 502, úrok z úveru predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi peniaze, je to zmluvne dojednaná cena úveru, odplata za poskytnutý úver. Aj podľa rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo 42/2020 úrok je cena peňazí. Úrok vyjadrený ako percento z požičiavanej istiny sa nazýva úroková sadzba. Úrok z úveru je potom cenou plnenia aj v zmysle § 53 ods. 4 písm. j) OZ. Cenou plnenia teda nie je úrokové rozpätie, ktoré je spolu s hodnotou 6-mesačného BRIBORU neskôr EURIBORU, jednou z dvoch zložiek úrokovej sadzby (čl. 2.2.4 a 5.4 danej zmluvy o terminovanom úvere).

S poukazom na vyššie uvedené samotné zvýšenie úrokového rozpätia nemusí samo osebe predstavovať aj zvýšenie ceny plnenia (úroku), pričom žalobca neuviedol a nepreukázal aká bola cena plnenia pred jeho zvýšením a po jeho zvýšení. Teda neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v otázke, či cena plnenia v čase splnenia podstatne prekročila cenu plnenia v čase uzavretia zmluvy. Žalobca aj v odvolaní v súvislosti s touto otázkou uvádza iba výšku úrokového rozpätia v čase uzavretia zmluvy a po zmene, neuvádza a ani v priebehu konania neuviedol, aká bola úroková sadzba (v čase uzavretia zmluvy a po zvýšení úrokového rozpätia). Žalobca neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v otázke či cena plnenia (rozhodná v zmysle cit. § 53 ods. 4 písm. j) OZ), v čase plnenia podstatne prekročila cenu plnenia v čase uzavretia zmluvy.

C Právne posúdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky obsiahnutej v právoplatnom rozhodnutí súdov SR

Odvolateľ s poukazom na ust. § 53a ods. 1, 53d OZ a § 4 ods. 10 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v tejto súvislosti namietal, že súd neprihliadal na iné poukázané súdne rozhodnutia riešiace obdobnú problematiku, pričom odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.1.2019, spolu so súvisiacim uznesením ÚS SR sp. zn. II.ÚS 124/2020 zo dňa 15.4.2020 (v ktorom spore rozhodol Okresný súd Žilina rozsudkom pod sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.9.2015, ktorým určil, že obdobný bod 4.6 zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorý bol potvrdený Krajským súdom Žilina sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.6.2016). Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že i podľa nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 51/2020 z 9.6.2020, ak nejde o analógiu v skutkovom stave, teda o typovo skutkovú podobu, aplikácia skorších rozhodnutí nie je namieste. Z týchto dôvodov odvolateľom poukázané rozhodnutia sú na prejednávanej vec neaplikovateľné, lebo vychádzajú z iných skutkových okolností, keď v uvedených konaniach bol posudzovaný iný typ úverového produktu a to zmluva o hypotekárnom úvere (a v prejednávanej veci zmluva o terminovanom úvere), v ktorej ako dlžníci vystupovali fyzické osoby bez zastúpenia (v prejednávanej veci zastúpení kvalifikovaným správcem) a znenie bodov 4.6 a 5.5 nebolo totožné, lebo je v nich inak definovaná zmena miery rizika klienta. Odvolací súd ale považuje za podstatné, že v danom prípade dovolací súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6Cdo 127/2017 riešil výlučne štyri špecifické právne otázky nastolené dovolateľom a to otázku aktívnej vecnej legitimácie žalobcov v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve po zániku záväzkovo právneho vzťahu, otázku preukázovania naliehavého právneho záujmu na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v prípade individuálnych spotrebiteľských sporov, otázku možnosti vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzavretej pred účinnosťou zákona č. 568/2007 Z.z. a napokon štvrtú otázku, či je možné priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. bez toho, aby v konaní bola preukázaná existencia a výška ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Dovolací súd o podanom dovolaní

rozhodol tak, že ho ako nedôvodné zamietol. Nadväzne Ústavný súd SR v rozhodnutí III.ÚS 124/2020 rozhodoval o sťažnosti smerujúcej proti predmetnému rozsudku Najvyššieho súdu SR, ktorú odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedeného je zrejmé, že ani Najvyšší súd SR a ani Ústavný súd SR sa v danej veci nezaoberali, ani nezaujímali stanovisko k otázke neprijateľnosti zmluvného dojednania tzv. zmenovej klauzuly v bode 4.6 úverovej zmluvy. Závery Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 6Cdo 127/2017 a ani nadväzne Ústavného súdu SR vo veci III.ÚS 124/2020, sú preto pre danú vec bez výpovednej hodnoty.

Pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020 zo dňa 28.4.2021, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Piešťany č.k. 14C/21/2017 zo dňa 13.8.2020, ktorým bolo žalobe žalobcu voči žalovanému v obdobnej veci vyhovené, je potrebné uviesť, že v danej veci súd rozhodoval na základe inej skutkovej a dôkaznej situácie, keď žalovaný individuálne dojednanie predmetnej zmluvnej podmienky netvrdil včas, preto na jeho neskoršie tvrdenia prvoinštančný súd neprihliadal s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania a vychádzal zo záveru, že bod 5.5 úverovej zmluvy nebol individuálne dojednaný a zároveň odvolateľ závery prvoinštančného súdu o neurčitosti čl. 5.5 zmluvy s následkom jeho neprijateľnosti a neplatnosti nenamietal a preto ani neboli predmetom odvolacieho prieskumu. Odvolaciemu súdu sú ale známe iné rozhodnutia Krajského súdu v Trnave (napríklad rozsudok sp. zn. 25Co/8/2021, sp. zn. 23CoCsP/57/2021, sp. zn. 9Co/104/2020) v konaniach vedených medzi tými istými stranami v obdobných sporoch, ktorými odvolací súd potvrdil rozsudky prvoinštančných súdov, ktorými bola zamietnutá žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu údajného nedôvodného zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na obdobný čl. 5.5 zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

D Právne posúdenie v zmysle § 53 ods. 2 OZ, ktorý v čase uzatvorenia zmluvy nebol platný a účinný

Ust. § 53 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, vylučovalo z prieskumu neprijateľnosti iba predmet plnenia a cenu plnenia, na rozdiel od znenia ust. § 53 ods. 2 OZ účinného od 1.1.2008 zavedeného novelou č. 567/2007 Z.z., podľa ktorého zo súdneho prieskumu neprijateľnosti boli vylúčené navyše aj neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Prvoinštančný súd v odôvodnení preskúmaného rozsudku cituje znenie § 53 ods. 1 a 2 OZ. Podľa § 879j OZ ustanoveniami danej novely sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1.1.2008; vznik týchto právnych vzťahov ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1.1.2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov. Cit. ust. § 879j OZ zakotvilo tzv. nepravú retroaktivitu zachovávajúcu princíp ochrany minulých právnych skutočností, najmä právnych konaní s tým, že práva už získané sa zachovávajú. Vznik týchto právnych vzťahov ako aj nároky z nich vzniknuté, teda i vykonané právne úkony, sa riadia zrušenou právnou normou. Preto na posudzovanie ustanovení predmetnej zmluvy uzavretej dňa 19.6.2006 nebolo možné použiť ust. § 54 ods. 1 OZ v znení, ktoré nadobudlo účinnosť až od 1.1.2008 (vylučujúce prieskum neprijateľnosti zmluvnej podmienky v prípade jej individuálneho dojednania). V dôsledku toho závery súdu prvej inštancie o individuálnom dojednaní čl. 5.5 zmluvy (ods. 12 odôvodnenia) sú pre posúdenie veci irelevantné.

Právne posúdenie absolútnej neplatnosti čl. 5.5 zmluvy v zmysle § 37 ods. 1 OZ (pre nezrozumiteľnosť a neurčitosť) a § 39 OZ (pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi).

Prioritne odvolací súd sa zhoduje s názorom odvolateľa ohľadne interpretačného pravidla, že ust. § 54 ods. 2 OZ ako lex specialis, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (obdobne aj § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka), vylučuje aplikovať výkladové pravidlo podľa § 35 ods. 2 OZ, podľa ktorého právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. V zmysle § 54 ods. 2 OZ, ak práva a povinnosti zmluvných strán nie sú jednoznačne formulované, použije sa výklad, ktorý bude na prospech spotrebiteľa. Ak napriek použitiu interpretačného pravidla nie je možné odstrániť neurčitosť, právny úkon je neplatný (§ 37 ods. 1 OZ).

Podľa bodu 5.5 predmetnej zmluvy v termínovanom úvere č. 06/031/07 banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene jej refinančných nákladov alebo k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie výšky refinančných nákladov a zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu písomne v primeranej lehote oznámi klientovi.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd dospel zhodne ako prvoinštančný súd k záveru, že predmetná zmluva v uvedenom bode 5.5 nie je neplatná pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť v zmysle § 37 ods. 1 OZ, pričom v podrobnostiach odkazuje na závery súdu prvej inštancie obsiahnuté najmä v bode 13. odôvodnenia, s ktorými sa stotožňuje. Je tak bez ohľadu na nesprávny odkaz prvoinštančného súdu na § 35 ods. 2 OZ. Podmienky zmeny úrokovej sadzby sú podľa čl. 5.5 dostatočne zrozumiteľné a jednoznačné, nepripúšťajúce iný pre spotrebiteľa priaznivejší výklad a preto nebol priestor pre použitie interpretačného pravidla podľa § 54 ods. 2 OZ. Riadenie rizika banky je komplexnou, zložitou, odbornou činnosťou banky, ktorá nie je presne špecifikovaná ani v opatrení NBS, keď jednotlivé postupy prijímajú banky v súlade so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách, najmä jeho § 27. Nie je dobre možné v zmluve presne špecifikovať pojem miera rizika klienta, riziko je vyhodnocované priebežne podľa interných pravidiel banky vypracovaných v zmysle príslušných právnych predpisov, ktoré podliehajú dohľadu NBS, a preto nie je možné dospieť k záveru, že predmetné ustanovenie je neplatné z dôvodu jeho neurčitosti či netransparentnosti. Zmluvné ustanovenie o zvýšení úrokového rozpätia nemôže napred obsahovať presné pravidlá pre zmenu ratingu, keďže tieto priebežne vyhodnocuje banka na základe podmienok na bankovom trhu a jeho podrobný výpočet nie je možné vopred definovať, najmä ak ide o dlhodobějšíu zmluvu. Je preto nevyhnutná čiastočná všeobecnosť ustanovenia.

Odvolací súd nezistil ani žiaden rozpor daného dojednania s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ, na ktorý odvolateľ vo všeobecnej rovine odkazuje.

V zmysle ust. § 39 OZ (prvoinštančným súdom síce nepoužitú, avšak vzhľadom na nižšie uvedené pre rozhodnutie nerozhodujúce - § 382 CSP) neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

Dobré mravy možno definovať ako základné všeobecne uznávané v spoločnosti panujúce morálne zásady ohľadne vzťahov a konania medzi ľuďmi. NS SR pod R 5/2009 definoval dobré mravy ako obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie..., ktoré zodpovedá základným v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám. Právny úkon, ktorý v zmysle cit. ust. § 39 OZ nie je dovolený, je absolútne neplatný a to od počiatku ex tunc, teda spätne od uzavretia zmluvy, pričom na absolútnu neplatnosť musí súd prihliadať z úradnej povinnosti ex officio. Platnosť právneho úkonu sa pritom posudzuje so zreteľom na okolnosti v okamihu, keď k právnemu úkonu došlo. Plnenie z neplatného právneho úkonu je bezdôvodným obohatením (§ 451 OZ), ktoré sa musí vydať (§ 457 OZ).

Pri posúdení textu citovaného ustanovenia 5.5 zmluvy cez prizmu vyššie uvedených teoretických východísk odvolací súd žiadnu nemorálnosť čl. 5.5 zmluvy, teda jeho rozpor s dobrými mravmi nezistil, keď nezistil čím by predmetné dojednanie mohlo narušovať základné morálne spoločenské zásady. Absencia niektorých okolností pre uplatnenie predmetného ustanovenia, ako na to poukazuje žalobca, by zakladala neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť predmetného právneho úkonu, nie však jeho rozpor s dobrými mravmi. Ustanovenie ani jednostranne nezvýhodňuje banku na úkor spotrebiteľov, keďže umožňuje zvýšenie i zníženie úrokovej sadzby. Ani možnosť jednostranného zvýšenia úrokovej sadzby bankou zakotvená v predmetnom ustanovení, sama osebe nezakladá rozpor s dobrými mravmi. Sám zákon totiž jednostrannú zmenu zmluvných podmienok za splnenia zákonom stanovených podmienok, pripúšťa (§ 53 ods. 4 písm. i/ v spojení ods. 15 OZ).

Pokiaľ odvolateľ v tejto súvislosti poukazuje na neplatnosť predmetného dojednania pre rozpor neprijateľnej podmienky so zákonom v zmysle § 39 OZ, sám neuvádza pre aký rozpor, s ktorým konkrétnym ustanovením zákona, by toto zmluvné dojednanie čl. 5.5 malo byť absolútne neplatné. Odvolací súd pritom takýto rozpor nezistil.

Ad 2) K odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP)

A K individuálnemu dojednaniu zmluvy medzi spotrebiteľmi a bankou

Ako bolo uvedené vyššie pod bodom 35., závery súdu prvej inštancie o individuálnom dojednaní čl. 5.5 zmluvy sú pre posúdenie veci irelevantné a v danej veci naň nebolo možné prihliadať. Preto odvolacou námietkou, že prvoinštančný súd dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu o individuálnom dojednaní zmluvy, vzhľadom na princíp hospodárnosti súdneho konania (čl. 17 CSP), sa nebolo dôvodné zaoberať.

B K vyhodnoteniu zápisnice zo schôdze vlastníka bytov zo dňa 6.7.2006.

Táto odvolacia námietka, rovnako ako predchádzajúca, súvisí s otázkou individuálneho dojednania danej zmluvy, ktorá je pre túto vec ako bolo uvedené vyššie irelevantná. Bolo by preto nedôvodné a nehospodárne sa s ňou vysporiadavať.

C K ne/existencii dôvodu na zvýšenie úrokového rozpätia

Ako ďalšie odvolateľ namietal závery súdu prvej inštancie ohľadne dôvodnosti použitia bodu 5.5 zmluvy v bode 14. odôvodnenia rozsudku s tým, že neexistoval racionálny a zmluvne dojednaný dôvod na zvýšenie úrokového rozpätia a žalovaný pristúpil bezdôvodne a svojvoľne k jeho zvýšeniu.

I v tomto smere sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie podrobne odôvodnenými v bode 14. preskúmaného rozsudku, na ktoré v podrobnostiach odkazuje, v ktorom súd uvádza všetky zistené dôvody danej zmeny.

D K vyhodnoteniu odpovede NBS zo dňa 5.10.2021

Odvolateľ tiež namietal, že súd nevyhodnotil listinný dôkaz – odpoveď NBS zo dňa 5.10.2021, v ktorom sa vyjadřila k totožnému čl. 5.5 zmluvy. Stanovisko NBS z 5.10.2021 v podstate odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/13/2018. Rozhodné je, že stanovisko NBS, ktoré samo odkazuje na oprávnenie súdu rozhodnúť o neprijateľnosti dotknutej zmluvnej podmienky, nie je pre súd záväzný, pričom súd svoj názor riadne odôvodnil.

E K nesprávnemu resp. nevyhodnoteniu listu žalovaného Zvýšenie úrokového rozpätia zo dňa 8.6.2011.

Súd uvedené vyhodnocoval, zaoberal sa textom oznámenia úrokového rozpätia, otázke doručovania tejto písomnosti, určitosťou písomnosti a závery ku ktorým dospel sú riadne a zrozumiteľne odôvodnené.

Ad 3) K odvolacím dôvodom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP)

Princíp rovnosti zbraní, ktorého porušenie odvolateľ namieta, je zakotvený v čl. 6 CSP ako princíp rovnosti sporových strán, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem prípadu, ak si povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán. V procesnoprávnej rovine strany sporu majú navzájom rovnocenné postavenie, rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možností uplatňovania prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v medziach stanovených CSP. Súd pri svojom procesnom postupe musí každej zo sporových strán umožniť v rovnakej miere realizovať jej procesné oprávnenia.

Po oboznámení sa s vecou odvolací súd nezistil žiaden procesný postup prvoinštančného súdu, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu uvedeného princípu rovnosti sporových strán. Naopak prvoinštančný súd postupoval v súlade s ustanoveniami CSP a žiadnym svojím procesným postupom princíp rovnosti zbraní neporušil. Zo skutočnosti, že žalobca pred súdom prvej inštancie nebol úspešný, nemožno vyvodiť, že súd v rozpore s princípom rovnosti sporových strán rozhodol v prospech žalovaného.

Ani skutočnosť, že procesný postup súdu nezodpovedal predstávam a vôli žalobcu, nezakladá porušenie princípu rovnosti zbraní. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v porušení princípu rovnosti zbraní nemôže byť v tom, že by sa nedôvodne zaoberal individuálnym dojednaním zmluvy. Porušením princípu rovnosti zbraní by nemohol byť ani podľa odvolateľa nesprávny názor súdu prvej inštancie, že ide o formulárovú zmluvu. S poukazom na odôvodnenie prvoinštančného rozsudku neobstojí námietka odvolateľa, že súd sa nezaoberal predmetom konania, teda neplatnosťou čl. 5.5 a, že nevykonal právne posúdenie veci. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd sám viedol procesnú obranu žalovanej a bezdôvodne akceptoval všetky jej procesné námietky, čo odvolateľ ani bližšie nešpecifikoval. Odvolací súd ani nezistil, že by prvoinštančný súd neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného a že by vlastnými úvahami, nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov, kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného (čo takisto odvolateľ bližšie nešpecifikoval). Prvoinštančný súd v konaní a pri rozhodovaní neporušil § 191 ods. 1 CSP a ani základné princípy CSP zakotvené v čl. 15 ods. 1. Odvolací súd teda nezistil žiaden taký postup súdu prvej inštancie, ktorým by mal porušiť princíp rovnosti sporových strán zakotvený v cit. čl. 6 CSP. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP teda nebol naplnený.

Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalobcu, s poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, v spojení s odôvodnením rozsudku prvoinštančným súdom, odvolací súd napokon dospel k záveru, že ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom nebol naplnený, resp. pokiaľ bola odvolacia argumentácia sčasti dôvodná, nemalo to dopad na správnosť samotného rozhodnutia vo veci. Odvolací súd preto preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správny včítane

závislého a vecne správneho výroku II. o náhrade trov doterajšieho konania, s použitím § 387 CSP potvrdil.

V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V tomto odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný a preto podľa citovaných ustanovení žalovanému vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Prípadnú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúcich výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné) odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu - 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).